

A nyáron is hűvös, ablaktalan szobában, melybe a folyosó nyitott ajtajából és az oldalsó szobából szűrődött a fény, állt a kis könyvtárszekrény, melynek felső polcán az elhúzható üveg mögött sorjázott a tíz kötetnyi Tolnai Világtörténelme és a tíz kötetnyi Magyar Nemzet Történelme tizenkilencedik század végi kiadása. Nagypám parasztházának ezen éke volt 6-7 éves fejemnek a tér- és időutazás nyűhetetlen eszköze. Főleg a képi anyaga által. Brit egyenruhás gyarmatosítókat kőkori pattintott kő leletek, orosz nagyhercegnőket kora keresztény pápák váltottak. E kiadványok képei közt nekem minden érdekes volt. Mikor az a betűk formavilágának megfejtésével, tehát az olvasással is kiegészült, kész élménynek volt kitéve tudatom. Ezekben a könyvekben minden más volt, mint ahogy az a világ állásának akkori állapota szerint láttatva volt. A könyvek hangulata békebeli volt, melyekben a történelem idő-tér zajlásait a csúcán lévő 19. század végi európai és magyar társadalom karfás székéből észlelhettem. A tévékészülékben közben az öbölháború zúgott versenyt a Montserrat Caballé és Freddy Mercury duó barcelonai olimpiai himnuszával.

Ez volt a kilencvenes évek első fele. Azóta eltelt húsz év, a világ kereke megint haladt egy nagyot és a régi históriás könyvek nyújtotta képek közül egy akadt fenn úgy igazán tudatom rostáján. Bakócz Tamás misekönyvének egyik lapszéli illusztrációja. A nyulak bosszúja, mely a Hunyadiak és Jagellók korának fényét volt hivatott a Corvinák mellett képileg is dicsérni. Kárpát-medencei történelmünk e jeles mozaikdarabkája a nyulak besokallásának jelenetét ábrázolja, mikor is a nyúl nemzet fellázad és megbünteti a vadászt, őt nyársra kötve forgatja a tűzön és kopóit, a vékonydongájú csahosokat üstbe fordítva főzi meg. A középkor humora morális üzenetet is rejt. Fordulhat a kerék. Jobb, ha óvatos vagy.

Ne bízd el magad, ha úgy látszik, hogy erősebb, rátermettebb vagy. Az óva intés üzenete engedhette e mosolyt fakasztó jelenetet a humanizmus kori érsek imakönyvének lapjaira vetni. Mikor felfedeztem, csak a kép komikumát értettem, mivel apám vadász volt és kutyánkkal nyúl vadászatokra járt. Ám mivel emlékezetemben élt a szellemes jelenet, lassan, fokozatosan a kép valós értelme, üzenete is kitérült elém. Már több mint húsz éve, hogy megismertem e reneszánsz kori ábrázolást, és ha összevetem annak üzenetét a világ mai állásával, megint csak egy új értelemmel töltődik fel az. A természetet nem lehet a végtelenségig erőszakolni. Megbosszulja. Mint ahogy a nyulak is elégtételt vettek a vadászon. Az emberiség pedig ez ősi tapasztalatával metszi ki a föld tüdejét, folyók folyását fordítja meg, a tengerek élővilágát iparilag termeli ki. Megerőszakoljuk a bolygónkat. Megerőszakoljuk a természetet. Erről sok

tanulmány szól, a vizek szennyezésétől az ózonréteg szitaszerűvé tételéig.

Ám a nyúlbosszú ábrázolásának kapcsán külön eszembe jut e bolygógyilkos módszer egyik részlete az állatvilág húsipari erőszakolása. És ahogy a régi ismeret szerint tudjuk, hogy a részletekben búvik meg az ördög, úgy a hét fő bűn egyik-másikának behemótra növekvését is kisejthetjük a bolygónyűvő jelenségek mögött. Kevélység, mikor ennyire kitermelhetőnek, az igényeinkhez formálhatónak tartjuk az Isten által nekünk adományozott paradicsomkertet, a Földet és annak gyümölcseit, az élővilágot. Torkosság, mikor az élelmiszerboltban egy bevásárló kocsi nem elég, mert annyira tele rakjuk étellel, mikor egy hűtőszekrény nem elég, mert annyira tele rakjuk étellel, mikor egy szemetes láda nem elég, mert annyira tele rakjuk étellel. E két, a keresztény vallás szerinti fő bűn az állatvilágot kitermelő húsipari gépezet olajozója.

A pangázuszfarmok a Mekong folyón, ahol a harcsaszerű halak egymást kénytelenek enni, mivel egymás hegyén hátán zsúfolva a folyó hálóval elkülönített azon vízében tartják őket, mely a folyóóriáson fekvő megapoliszok szennyvize is egyben. A zöld füvet nem ismerő szarvasmarhák „felbotoxolása”. Magyarán, a normál súlyának kétszeresére való felfújása genetikailag, tápokkal, a természetesnél kétszer gyorsabb felnövelése. Levágásáig néhány négyzetméteren való tartása. A csirkéket, melyeknek szemei, szárnyai nem fejlődnek ki, mivel az óceánjáró teherszállító hajókon keltetik, rekordidőn belül felhizlalják, levágják és fagyott húsként szállítják le a hajóról. Folytathatnánk, s lehet, hogy így magukhoz a nyulakhoz is eljutnánk. Ám egy szó mint száz, a lényeg az, hogy a baromfinevelés és szarvasmarha-tenyésztés kifejezések a szóhasználat szélére szorulnak, mivel a húsipar és a húsgyártás szavak nyomulnak előre az előző jelenségek elhatalmasodása kapcsán. A Louis de Funès főszereplésében negyven évvel ezelőtt forgatott Szárnyát vagy combját című film Tricatel üzemének humoros jelenetei ezek a valós élet thrillerébe átültetve.

A fentebb vázolt, ilyen módon legyártott temérdek élelmiszer eladásra kell kerüljön, és e célt a legfondorlatosabb reklámok szolgálják, melyekhez a legnagyobb viselkedéskutató és pszichológus szaktekintélyek kutatásait használják föl. Elég ha csak azon elgondolkodunk, hogy önmagunk, illetve családokként is mennyi bárminemű élelmiszert dobunk ki. Ha tudatosan megfigyeljük, hogy egy tévécsatorna reklámjai közül egy nap alatt mennyi jut az élelmiszereknek, élelmiszerboltoknak, rádöbbenünk milyen magas számban céloz meg bennünket az élelmiszeripar, hogy a gyártósor részévé tegyen bennünket is. A rádió, az internet, újságok, szórólapok, városi reklámfelületek, hirdetőtáblák reklámjairól nem is beszélve. Mindezek tudatosítása után meg sem lepődünk, hogy mennyi étel halmozódik fel hűtőnek

Írta: Jancsó Badacs Károly
2017. május 16. kedd, 20:21 -

nevezett kísértésládáinkban. Mi is az élelmiszeripar, illetve a húsgyártás láncolatának egyik láncszeme vagyunk. Az ilyen iramban legyártott élelmiszert meg kell valakinek ennie, el kell fogyasztani. A városainkban lévő számtalan legkülönbébb nevű élelmiszerbolt is a célra hivatott, hogy az élelmiszer-túltermelés termékeit a vásárlókosarunkba nyomja, minekutána mi sokszor akkor is eszünk, amikor arra semmi szükségünk, már csak azért is, hogy ne vesszen kárba, ha már a drága ételt egyszer megvettük. A temérdek ételfelesleg, mely az élelmiszerbiznisz fondorlatos reklámbevetése révén egy év alatt testünket átjárja, nem arra szolgál, hogy mi emésszük, hanem mi szolgálunk annak emésztéséhez. A szervezetünkre, belső szerveinkre sokkhatással van a tápanyagok feleslegeinek folytonos raktározása és annak esetleges fogyókúrák általi magunkról való legyalulása. Az állat- és növényvilág folytonos kiszippolyozásának eredményeképpen, túltermelés által keletkezett élelmiszer-feleslegek forrásai lettek a minket sújtó szívrohamoknak, az epe- és májelégtelenségeknek, rosszindulatú emésztőrendszeri elváltozásoknak. Manapság a nyulak ilyen mód kötik nyársra a kevély vadászt és csahos, mohó kopóit.